
ROMAN KULICH
NOČNICA
MARENČIN PT

PT

Nočnica

Roman Kulich

NOČNICA

MARENČIN PT

Copyright © Roman Kulich, 2026
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2026
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media
Layout © Marta Blehová
1117. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1437-3 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1438-0 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1439-7 (ePub)

Kristínka sa zakryla perinou až po bradu a hoci si v izbe vetrala a vonku neustále pofukovalo, cítila na sebe lepkavé teplo.

Zarosilo jej pokožku pod pyžamom, celé telo skropilo potom, ona sa však odokryť nechcela.

Nie! Teraz určite nemôžem!

Oči mala veľké a vypúlené, odrážali sa v nich častice detskej hrôzy, ktorá jej vyplnila srdce od kraja po okraj. Prsteky zakvačila pevne do konca pestrofarebnej obliečky a zapozerala sa za roh skrine.

Odtiaľ väčšinou prichádzala.

Bola si tým už istá. To boli pekelné dverce do Kristínkinej izby. Brána do jej detského univerza. Do izbietky, kde práve tíško ležala... Osamotené a vyplašené sedemročné dievča, pretože brat Michal momentálne pozeral televízor.

Bol už veľký a rodičia mu občas dovolili sedieť v obývačke dlhšie.

Ani mu to nejako nezávidela.

Ale teraz by tam strašne chcela byť miesto neho.

Ach, bože, urobila by som pre to čokoľvek!

Prerývane dýchala, potila sa a občas aj bojazlivo zažmurkala. Bála sa však spraviť čo i len to. Iba pohnúť viečkom a dať tak najavo, že je tu, živá a zraniteľná. Schovávajúc sa len za vetchou letnou prikrývkou.

A možno by som mala okamžite zavrieskať!

Zaziapať na celé hrdlo, ale obávala sa, že akonáhle to skúsi, nič sa nestane a z jej úst vystúpi iba stĺpik horúceho vzduchu,

sprevádzaný sípavým zvukom, ako keď kdesi fučí prasknutá pneumatika.

Keď si po ňu prišla, nedokázala totižto spraviť nič.

Ani sa len hnúť. Kvôli celej tejto hrôze boli už s mamou a ocom párkrát za večne zamysleným pánom doktorom. Počula, ako to ten zhrbený starec povýšene nazýva spánkovou paralýzou, no ona sa mu úporne snažila vysvetliť, že vtedy vôbec nespí.

Som hore! A vidím ju!

Úplne dokonale!

A neskôr ju dokonca aj cítim, pán doktor!

Vráskavý starec sa však len blahosklonne usmieval, pohladil ju po temene a hlesol: „Ja viem."

Rodičia ju nechceli akútne dopovať liekmi. Vraj to prejde a stopercentne vedia, že v tomto majú pravdu. No nič neprechádzalo...

Ona si pre ňu vždy prišla. Nikto netušil, kedy ani ako... ale jednoducho sa opäť zjavila. A keď sa vynorila spoza skrine, Kristínka sotva zalapala po dychu a nemohla sa vôbec hýbať. Dokonca ani len trošilinku zastonať či si jednoducho, len tak, detsky zabedákať.

Ostala ako priškripnutá. Bez známok života, bez akejkoľvek aktivity či odporu.

Babka jej raz po vypočutí strastiplného trápenia šepla, že ju zrejme navštevuje samotná Nočnica.

Vraj je to jedna zlá a skostnatená bosorka, prastará ako samučičký stred sveta, či dokonca stred pekla, no Kristínka vedela, že tá odporne zapáchajúca žena s divokými tuhočiernymi očami a uhľovými vlasmi... v roztrhanom bielom odeve... vôbec nie je stará. Práveže, zdala sa jej až podivne mladá... Nemohla si tým byť však úplne istá.

Aj keď pôsobila ako vychudnutý umrlec, naháňala jej hrôzu už len tým, ako sa k nej prikrádala. Divným skackavým pohy-

bom, ktorý jej pripomínal robotí tanec z akéhosi hudobného kanála. Len tak si ku nej mlčky pristúpila a popritom sa zbesilo cerila. Z kútika vyschnutých úst jej visela špička sinavého jazyka a jej zuby pripomínali špinavé korkové štuple.

A teraz... opäť cítila, že je tu.

Blízko! Prichystaná za rohom tej temravej skrine.

Nočnica! Bosorka z pekiel, čo si chodí pre malé vyplašené deti. Tak jej to zavše vravievala rokmi ošľahaná a vševediaca babka. Kedysi dokonca začula, ako si rodičia šepcú, že sa babka vyzná v akomsi okultizme.

A vyzerali pritom ako seriózność sama.

Prečo sa jej to však všetko dialo? Veď poslúchala! Bola dobrá a aj v škole sa totálne snažila. S deťmi sa vôbec nebila ani nehádala. A tobôž nie s učiteľkami!

Druhým vedela taktiež pomôcť, vlastne možno ešte spraviť kúsok naviac.

Musela to vedieť aj tá prekliata Nočnica! Tak prečo? Do očí sa jej zasa natlačili horúce slzy. *Prečo ma stále potrebuje mučiť?*

Dýchala a hruď sa jej nadvihovala pomalšie a pomalšie.

Akoby zaspávala.

No vedela, že to len jej telo kolabuje a dostáva sa do stavu, akoby sa chcelo oddať nechcenej návšteve. Upírke, čo vysáva bezbranným deťom ich drahocennú miazgu. Áno, babka jej onoho času tvrdila, že cicia dietkam krv cez ich drobné bradavky. Aby to nikto nevidel a aby im nikto z dospelých nadránom neuveril. *Je prefíkaná!* Zodvihla vtedy stará mať modrými žilkami obmotaný ukazovák.

To, či jej Nočnica naozaj saje krv cez bradavky, Kristínka veru netušila. Prišlo jej to nanajvýš odporné a hnusné, až sa jej na moment zabridila aj babka. No ráno ich mávala zdurené a riadne bordové. Takmer vždy. A taktiež ju strašne pálili. Ale,

samozrejme, mama s ocom jej nič neverili. Akoby ju občas ani nepočúvali... Alebo proste počuť nechceli a naďalej si riešili iba vlastné problémy.

Keď ju totižto Nočnica priľahla, nemohla dýchať. Zápasila sama so sebou a jej telo ostalo nehybné... Akoby zomrelo.

Nedokázala spraviť absolútne nič.

A potom, ponorená v tej čiernej bažine zúfalstva, buď zaspala, alebo jednoducho omdlela.

To už ani sama netušila.

A prebudila sa až nad ránom. Hoci ukrutne unavená, smädná a hladná, no predsa... víťazoslávne zistila, že sa môže hnúť a takisto čosi zrozumiteľne riecť.

Vždy si to aj párkrát vyskúšala. Pre istotu.

Ale teraz už cítila, ako jej telo začína strácať kontrolu nad sebou. Alebo to bude jej hlava? *Bože, musím zakričať!*

Musím to ešte raz skúsiť. Pre boha živého!

Chcelo sa jej cikať, mechúr mala zrazu slabučký, v žalúdku cítila hromadu skazeného strachu a zdesenia a vlastne len čakala, kedy ucíti vlastný moč stekajúci dole kožou na stehnách.

No nič také sa nestalo.

Aspoň to. Aspoň teraz. To jediné je trochu dobre...

Horko-ťažko sa nadýchla, napla pľúca a pokúsila sa zaziapať, ako to len šlo. Avšak vyšiel z nej iba piskľavý zvuk pripomínajúci vŕzgajúce koleso.

Už to nedokážem!

Panikárila, oči mala vytreštené a zmaľované hrôzou, pery trochu pootvorené a nosné dierky akoby z ničoho nič dvakrát väčšie. Otvárali sa a zatvárali. Takmer strojovo presne.

Nejde to!

Pokúsila sa dýchať a zistila, že sa to ešte dá.

Ale Nočnica práve vykročila spoza skrine...

Kristína sa opäť snažila zaziapať alebo aspoň nejako podivne zaručať do toho hnilobného éteru. No už z nej vyšiel iba pridusený ston, ktorý akoby ani nepochádzal z tohoto sveta.

Vykrivená postava holej a kostnatej ženy odetej v bielom potrhanom nočnom závoji sa začala skackavo približovať k posteli.

Tvár jej pritom zakrývala spleť vlasov. Ako čierny vodopád.

Spoza nich vykúkali prázdne, hlbočizné oči, posadené do bledej kože pohybujúceho sa umrlca.

Kristínke sa chcelo plakať.

No nešlo to. Nedalo sa jej absolútne nič.

A Nočnica sa stále mechanicky približovala. Cítila jej zvláštnu arómu pripomínajúcu cibuľu a spálené sviečky v kostole, zdalo sa jej, že vypĺňa celú izbu od spodku až po hrboľatý strop.

S rukami akoby odloženými pozdĺž tela Kristínka už len rezignovane čakala. Veď sa ani na nič iné nezmohla. Nedokázala to... Ostala ako zaliata v hutnej sadre. Vyčkávala na svoj ortieľ, ktorý sa už stával periodickým.

A Nočnica sa zrazu zastavila a zhlboka nadýchla len na piaď od kraja postele.

So záujmom sa na Kristínku dívala, nosné dierky sa jej pritom nadvihovali ako vlkovi, ktorý zacítil ranenú laň. A tie oči! Mala ich obrovské! Ako studne bez akéhokoľvek dna. Nekonečné! Akoby sa v nich mal neúprosne stratiť každý, kto do nich čo len na stotinu riavy času nazrie.

Oči zo stredu pekla!

Tvár bledá až snehobiela a cez kožu sa rysovali riečky modrastých žiliek, ktoré (aspoň Kristínke sa tak zdalo), občas slabo zapulzovali.

Všade navôkol sa hadila aróma spálených sviečok, premiešaná so sladkastým zápachom starej cibule, a tá škaredá tvár vykopanej smrtky na ňu neustále žiadostivo hľadela, hypnotizovala

ju a na stotinu sa dievčatku zamarilo, že zbadalo, ako sa beštii vytvoril na kostnatej tvári líščí úškrn.

Kristínka sa zatiaľ išla pocikať strachom. Lýtka aj stehná sa jej triasli, áno, cítila, že sa skutočne trasú, to bol však jediný pohyb tela, ktorý dokázala dešifrovať.

Aktuálne sa zmohla len na čakanie.

Na nič iné.

Prišla za ňou... tak ako vždy, keď celý dom spal alebo si robil svoje a nikto z jej rodiny netušil, aké hrôzy sa s ňou dejú a ešte diať budú.

Z očí jej konečne vyhŕkli jarčeky sĺz a po tváričke zvraštenej strachom sa dole lícami preliali na vankúš. Aspoň to sa teraz dá...

Nočnica slzy zbadala, pomaličky sa priblížila ku Kristínke, pričom neustále nasávala do obrovských nosných dierok okolitý vzduch, aby do seba vstrebávala unikajúci strach, ktorý z dievčatka prýštil zo všetkých pórov.

Potom náhle vyplazila dlhočizný, neuveriteľne úzky jazyk a pozvoľne, vychutnávajúc si každý okamih, oblizla pár kvapiek, akoby to bola najchutnejšia porcia bájnej ambrózie.

Kristínka iba civela a dýchala.

Anjel strážny, pomôž mi... Pomôž mi, prosím...

Klepalo sa celé jej vnútro, zatiaľ čo ona musela cítiť, počuť a vidieť všetko, čo s ňou hrôzostrašná stvora urobí.

Panenka Mária, prosím, pomôž mi...

Volala tú, ktorá ju podľa starkej najlepšie ochráni. Pred všetkými a všemožným svetským zlom.

No hoci ju sústredene prosila aj v minulosti, hoci sa k nej v duchu modlila všetky modlitbičky, ktoré poznala... nikdy ju nezachránila.

Nikdy sa nezjavila a nezničila obrovským ohnivým mečom či

lúčom svojej nekonečnej dobroty túto prehnitú ježibabu, ktorá z nej žmýkala posledné kúštičky normálnosti.

Ostala tam kdesi hore, ticho a mlčky nazerajúc na to, čo sa tu v Kristíninej izbičke už po niekoľkýkrát dialo. *Možno sa jej bojí sama?*

Avšak dievčina mala v srdci aspoň nejakú omrvinku optimizmu. Vedela, že za moment zamdlie. Striga ju priľahne, ona sa začne dusiť a potom len tak, obyčajne stratí vedomie. Tak sa to končilo vždy. A tak sa vyvíjal nekonečne plynúci príbeh jej utrpenia.

Keby mohla aspoň sklopiť viečka.

Zatiahnuť na oči pomyselné rolety a nevidieť cez ne nič! No nedalo sa.

Musela sa pozerať. Musela si svoju nočnú obetu vytrpieť do vyčerpania.

Nočnica sa zrazu vzopäla, akiste sa postavila na špičky, pretože odrazu podrástla aj o pár centimetrov a napokon sa začala ticho liepať na telo neboráčika.

Kristínka to cítila.

Pripadala si ako bedár, ktorý by teraz radšej umrel, než opäť zažíval tú negustióznu trýzeň. Bosorkine kostnaté telo, ktoré jej pripomínalo fotky vyhladovaných ľudí z Afriky, čo zazrela kedysi na čiernobielych plagátikoch vo vchode, sa už aj štveralo na jej boky a hruď.

Stvora najprv vyložila jednu nohu a preložila si ju pokojne cez nehybné telíčko dievčaťa. Stále zapáchala spáleným voskom... Potom sa dostala na podobnú úroveň, len o kus vyššie, tentoraz však šľachovitou rukou.

Celkom pokojne sa odrazila a o sekundu už aj celou váhou ležala na vyplašenej dievčine.

Nosom sa jej pritom takmer dotýkala čela.

Kristínka ju cítila úplne detailne. Celé jej takmer nahé, cibuľou zasmradené telo. Bola studená ako koža na gauči v čerstvo prevetranej obývačke. Strašne studená.

Pach sviečok sa víril všade, akoby sa zhmotnil v niečo tekuté či rôsolovité, čo sa prelievalo zboka nabok izbovou prázdnotou.

Nočnica sa jej pozerala priamo do očí.

Ach... tie jej boli tak strašne hlboké. Zničujúce. Elektrizujúce. Akoby všetko, na čo pozrú, nejakým spôsobom zožuli a požierali.

Ako strašne chcela Kristínka tie svoje privrieť! Ako hrozne chcela tú ohavnú bytosť nevidieť. Veď už sa jej nedalo ani len plakať. Nie... nešlo to.

No čo bolo najhoršie, začínala sa dusiť.

Posledná fáza večernej exkurzie práve prichádzala.

Dýchalo sa jej ťažko a plytko, váha strigy začala naberať na kilogramoch a ťarcha na jej hrudi bola niekoľkonásobná.

Kristínka zachrčala, lapala po dychu, no pohnúť sa nemohla. Oči jej doslova vyliezali z jamôk, nedokázala nasať potrebnú dávku kyslíka a pľúca sa hnevlivo skrúcali a príkro pálili, prosebne volajúc o pomoc.

Vnútri začínala panikáriť, avšak na vonkajšej časti tela sa to neprejavilo. Len veľké zaslzené oči, popretkávané sieťkou červene, dávali znať, že s dievčatkom sa práve deje čosi strašné.

Kristínke sa zamarilo, že jej pľúca a vnútornosti za okamih explodujú.

Ak by však pritom vybuchla aj Nočnica, možno by to napokon nebolo márne.

Už sa vôbec nedokázala nadýchnuť. Ani nosom, ani škárkou pomedzi zomknuté pery. Len tak civela, zatiaľ čo Nočnica jej bodala pohľadom do zreníc a Kristínka čakala, kedy už mučenie skončí.

Bolel ju takmer každý sval v tele.

Dusila sa ukážkovo.

A ťarcha strigy ju stále tvrdšie pritláčala o spodný matrac.

Svet aj hranatá tvár diabla v ženskom tele sa jej začali strácať. Tmavnúť. Rozplývať sa do stúh temravých kvázi farbičiek.

Mala pocit, že sa každou sekundou zadusí alebo jej Nočnica rozmliaždi rebrá na kostenú kašu.

No k tomu sa už nedostala. Osud bol ku Kristínke ako vždy aspoň štipku milosrdný. Jej telo sa odrazu prudko vzopälo, padlo, znovu vzoplo, potom opäť zaľahlo na pôvodné miesto a dievčina už o sebe absolútne nevedela.

Mlčky a zaslzene v izbičke zamdlela.

Aspoň nateraz strige ušla. Nevedno kam.

Nočnica na ňu stále s neukojiteľným záujmom civela, občas vystreľujúc tenký jazyk... ako had mapujúci neznámy terén. Keď sa poriadne vynadívala a nadýchala okolitého tiesňou nasiaknutého vzduchu, začala sťahovať vrchnú časť Kristínkinho pyžama. Takmer rituálne, nacvičenými pohybmi. Ani si neuvedomovala prudký zápach dievčinkinho moču. Bol už všade.

To však nevadí. Neiritovalo ju to.

Nastal totižto čas kŕmenia.

Detskú krv odjakživa zbožňovala. Takmer rovnako ako ich primitívny strach. No jedno jej bolo už od pradávna jasné. Obe substancie sa spolu dopĺňali a tvorili dokonalý koktail zmyslu a súdržnosti jej nekončiacej existencie.

Začiatok júna býval obvykle v Trnave teplý až horúci. V posledných rokoch sa zdal až nadpriemerne slnečný. Sucho na poliach, vyprahnuté potôčiky a mľandravé kroky ľudí s temenami pripálenými poobednými lúčmi... to všetko už vyzeralo byť normálne až bežné.

Kedysi tomu tak nebolo.

Uvedomovala si to aj Sára, ktorá sa dotýkala stehnami studeného radiátora a svojimi veľkými orechovohnedými očami zatiaľ spoza záclony lustrovala pomaly sa hýbucich ľudí na chodníku pred panelákom.

Za brieždenia si bola zabehať, vtedy bol vzduch vonku aspoň trošku chladný a svieži, teraz to tam už vyzeralo ako na obrovskom stavenisku.

Všade prach, dymiace výfuky, vietor roznášajúci ľahké papierové odpadky do všemožných kútov mesta.

Ona sa však cítila dobre.

Veď po behu sa tak zvykla cítiť vždy. Tá vlna endorfínov a novej okysličenej krvi, ktorá jej zaplavila celý organizmus, teplý pot a okúzľujúci pocit zdravosti... To ju vždy zvyklo naplniť akýmsi plazivým pokojom.

Akoby bol beh tá najprirodzenejšia vec, akú si len človek môže predstaviť.

Azda prirodzenejšia ako sex.

Toho veru nemala na rozdávanie. Jej ctižiadostivý muž Tibor sa totižto oddával práci až príliš. V poslednej dobe to ešte vyšperkoval a svoju tvár ukazoval doma manželke až v najne-

skorších večerných hodinách. V tme, kedy ho už ani poriadne nedešifrovala.

Stavebná firma si vyžaduje mnoho času, ale keď bude lepšie, všetko vám samozrejme vynahradím, tvrdieval s kamennou maskou previnilca a ona mu bola zasa a opäť ochotná odpustiť všetky prehrešky a zabudnúť na ne ako na nešikovne pripálené palacinky.

Na svojich štyridsaťštyri rokov vyzerala dobre, ba mnohí chlapi na ulici, ale aj bežne po obchodoch či iných inštitúciách po nej žiadostivo pokukovali.

Ako každá žena si toho bola vedomá, v tomto smere jej neušlo nič, avšak neulakomila sa na žiaden románik.

Možno si ten nedostatok prítomnosti vlastného manžela kompenzovala práve systematickým behom. Akoby sa snažila ujsť od všetkých problémov, čo však reálne iste nešlo.

Nikdy to nepôjde, moja milá!

Nikdy! vravievala si po večeroch polozúfalo.

Veľa známych jej dokonca referovalo, že vyzerá sotva na tridsať.

Vždy sa na tom schuti zasmiala, akože berie slovká chvály s nadhľadom, ale vnútri ju to zvyklo predlho hriať.

Ako nedeľňajší obed od matky.

Chcela vyzerať dobre a chcela sa tak aj, samozrejme, cítiť. Prvá časť sa jej zatiaľ darila, no na druhej by mala ešte rozumne popracovať.

Manželstvo si však vyžaduje svoje nemalé obete, to jej bolo stopercentne jasné. Tibor makal, aby ona mohla robiť podnikové účtovníctvo len na polovičný úväzok, necelé štyri hodinky denne, a ostatok dňa mala takmer voľný.

To mu zasa nemohla zazlievať. Času mala ozaj neúrekom. Aj na deti. A hlavne toho vnútorného, mentálneho.

No a čo s ním urobím dnes, keď je tak krásne a na celom území Slovenska hlásia stopercentne slnečno?

Rodinka bez otca, avšak s pomocnými silami... sa rozhodla, že si vybehne na výlet do Tatier. *Presne tak, prosím pekne!*

Do prvotriednych veľhôr!

Tam predsa musí zrelaxovať bez výnimky každý!

Sprvoti premýšľala, či ísť vôbec behať, veď po tatranských skalách sa môžu našplhať a nakrepčiť nadmieru, no predsa len si uvedomila, že pocestuje hlavne s deťmi a s tými sama loziť po čomsi strmšom nemôže.

Pravdaže... unavená a psychicky vyčerpaná z nich bude asi až za samotný okraj sudu trpezlivosti.

Avšak k behu sa to prirovnávať nedalo a ani nikdy dať nebude. To skôr ku gréckorímskemu zápaseniu v hektolitroch potu vlastného tela.

Ubezpečovala sa sarkasticky.

Ešteže sa k nim mal pridať aj Igor, jej štyridsaťročný brat, ktorý ich tlupe vedel už mnohokrát nezištne pomôcť a hlavne ju dokázal ako roztržitú a občas uponáhľanú ženu mentálne upokojiť.

Často lepšie ako manžel sám.

Igor bol slušne udržiavaným starým mládencom, pracoval v reštaurácii v Trnave, blízko Trojičného námestia, a v podstate si na nič a na nikoho nesťažoval.

Akoby bol jeho život dokonalým príbehom muža z výberového katalógu, hoci vedela, že to tak vôbec nie je.

Pracoval ako hlavný kuchár a, čo už mali s rodinou odskúšané, vedel v kuchyni kúziť skutočne fantasticky, hlavne tie moderné, pestrofarebné jedlá, ktorých bolo síce na tanieri množstevne za máčik, zato však vyzerali ako puntičkársky namaľované umelecké diela.

Kvôli svojmu remeslu sa už v poslednej dobe dokonca honosil miernejším bruškom a hoci bol vysoký a ramenatý, z profilu zvyklo vykúkať.

Občas ho skúšala prehovoriť na behanie, no nepoddal sa, vraj má dosť namáhavú robotu, nieto ešte poobede lámať stehenné kosti kdesi na antuke.

Nehádala sa s ním. Aj keď behávala skôr po asfalte alebo tartane.

Nemala to vo zvyku. Alebo... skôr nechcela mať. Vlastne sa nezvykla hádať s nikým. Možno ak, tak so svojimi ratolesťami, keď odmietali poslúchať.

No a so svojím mužom sa kvôli jeho pracovnej absencii doma ani nestíhala.

Igor jej mal zavolať, keď bude dole pri vchode. Štartoval už svoje auto, takže si s týmto aspektom starosti robiť nemusela.

Predsa len, trasa z Trnavy do Tatier nie je úplne najkratšia a ak ešte vychytajú po ceste kolóny, nebodaj búračky, môže to byť fajnovo náročné šoférovanie.

Otočila sa a vtom si uvedomila, že si musí dať okamžite sprchu a čosi pobaliť, pretože jedlo a tekutiny má na starosti ona.

Igor býval sám, ale občas sa zastavil aj u ich mamy, takmer sedemdesiatročnej babičky, ktorá žila neďaleko v dedinke Brestovany a bola ešte veľmi čipernou bytosťou.

Možno mala ten mladý vzhľad a entuziazmus Sára zdedený práve po nej. Aj dnes sa u nej brat akiste zdrží, donesie čosi zajesť a neskôr si príde rovno po nich.

S tým musím počítať.

Veď je aj tak ešte strašne skoro.

Aspoň budem mať viac času vychystať deti a pripraviť všetko potrebné. Aj keď vyraziť treba včas!

Už sa aj začínala cítiť.

Mala by okamžite navštíviť kúpeľňu. A bez reptania.

Pravdaže, Igor sa dostavil neskoršie, no absolútne mu to nezazlievala.

Doviezol totižto hosťa.

Normálne doteperil ich mamu, dokonca s vibramami na nohách a oblečenú v decentne športovom šedom komplete, akoby sa chystali na samotný vrchol vysokánskeho Kriváňa.

Sedela vzadu, maličká a zhrbená, s tými veľkými podkovami zasadenými na dobrosrdečnej tvári, na ktorej ešte svietil neuhasínajúci raňajší úsmev. Ani teraz sa na Igora Sára nezlostila. Nejakú prechádzku po horách predsa mama zvládne... A aj v aute bude hádam veselšie. A mame malá zmena iba prospeje.

Bože, ako sa kedysi hádali a ona jej nepopustila v ničom, dokonale jej strpčovala život a nechala ju zlízať horkú kašu jej puberty až do samotného pripáleného dna.

No teraz ju milujem.

Jej múdre rady či vtipné poznámky, pokoj a neustály prehľad... jej poctivosť a rodinnú súdržnosť, jej vôňu po malinovom mydle, krivolaké vrásky, decentné pohyby... Vlastne úplne všetko.

Akoby si to uvedomila až po rokoch.

Že jej vlastná matka to s ňou nikdy nemyslela zle. Škoda len, že človek dostane rozum až vtedy, keď je už často neskoro.

Deti zatiaľ podskakovali popri aute a bavili sa o tom, čo všetko môžu, alebo nemôžu vyparatiť v Tatrách.

Obaja tam už kedysi boli, no tešili sa, akoby mali tie krásne, strakaté, vysokánske skaliská zbadať po prvýkrát v živote.

A vlastne sa tešila s nimi.

Pre ľudí z dolniakov je vrchovina a ešte k tomu najmenšie, ale stopercentne domáce európske veľhory čosi úžasné až neuveriteľné, čo horniak, ktorý v obklopení kopcov poväčšine života žije, nikdy nepochopí.

Mišo si neustále upravoval plavé vlasy a so širokánskymi belasými očami horkokrvne vysvetľoval svojej mladšej sestre výšku niektorých končiarov.

Mal to fakt naštudované.

V tomto bol skôr po otcovi. Vysoký, modrooký a rozhľadený, no rád športoval, čo zdedil určite po nej. Dokonca patril medzi najlepších trnavských plavcov v jeho kategórii a mal aj nádej na reprezentačný dres.

Jednoducho sa vedel v tej priezračnej tekutine pohybovať.

Kristínka mu načúvala, aspoň sa tak zdalo, ale neustále mu oponovala a hádala sa, načo ju Mišo občas jemne zauškoval.

Inokedy by Sára zakročila, avšak teraz sa jej vôbec nechcelo. Cítila sa unavene. Vlastne si všeobecne fajn rozumeli, takže podobné kvárenie ani dajako neriešila.

Istotne vychádzali lepšie než ona s bratom, keď boli v podobnom veku. U nich doma bývalo omnoho elektrizujúcejšie ovzdušie.

A zmier a harmóniu našli takisto až po slušnej dobe.

Možno to tak u niektorých má byť. A možno sa podaktorí potrebujú v mladosti iba vybujačiť.

Asi tak ako ona.

Keď nasadli do auta a všetci vybozkávali babku na jej vráskavé vysmiate líca, Igor ešte raz skontroloval, či má dobre nahustené pneumatiky a serióznym pohľadom znalca prezrel celú karosériu, takisto svetlá, no a nakoniec skúsil končekmi prstov stierače. Spravil tak už doma, ale nedalo mu, chcel, aby Sára pochopila, že to neberie na ľahkú váhu...

Opäť si sadol do vozidla, ktoré nervózne zavŕzgalo.

Igor si pred dvoma rokmi zadovážil rodinný Volkswagen Touran a hoci žiadnu rodinu neplánoval ani sa nechystal nikde sťahovať, nevedel si ho vynachváliť.

Bolo tam pekelne veľa priestoru, parádne ťahalo a veľa nežralo. Aspoň na to, aké bolo veľké, konštatoval periodicky.

Sára nikdy nepochopila, načo je starému mládencovi typické family auto. A ešte k tomu, keď vedela, že nič obrovské nikdy neprevážal ani prevážať nebude, navyše nechcel psa či nebodaj iné zviera.

Veď do toho auta by pokojne napchal aj územčistého rozcuchaného poníka.

Ale chlapov nechápala mnohokrát, takže nad tým až tak nedumala. Jednoducho sa mu auto zapáčilo, veď aj jej sa občas v obchode zaľúbia topánky, ktoré absolútne nepotrebuje, no kúpiť si ich musí, lebo ak by ich nemala, nebude spávať minimálne mesiac, až kým si ich kdesi i tak, stopercentne drahšie, neobjedná...

Na svete je množstvo kravín, ktorým človek nikdy na zúbok nepríde a ktoré by mal jednoducho nechať radšej pohodlne vstrebať a plynúť ďalej.

Amen...

„Všetko je v pohode!“ zabručal Igor.

„Netváriš sa tak,“ podpichovala ho zozadu Kristínka.

Poškrabala sa po bradavkách, ktoré ju zasa kruto pálili, a s hrôzou v malej dušičke si zrekapitulovala noc, kedy ju opäť navštívila hrôzostrašná vyziabnutá striga, spomenula si na jej šialené oči, pach dohárajúcich sviečok a kostnatú ruku, ktorá sa ako ostražitý jašter približovala k jej nehybnému telu.

Nikomu nič nepovedala.

Zasa.

Aj tak by jej nikto neveril a Mišo by si z nej robil iba blbú srandu.

Nemalo to význam.

Nie!

Radšej sa pokúšala na všetko čo najrýchlejšie zabudnúť a veľmi sa tešila na Tatry, na ten svieži vzduch, na obrovské skaly, aké by v okolí bydliska nikdy nikde nezočila. Takisto na ľudí, ktorých tam stretnú, a na špeciality, čo si dajú na nejakej horskej chate pri ligotavom jazere.

Možno pôjdeme aj na lanovku a vyvezieme sa kdesi hore, odkiaľ bude na všetko naokolo kráľovský výhľad!

To by bolo megasuper!

Ale stačila by jej aj prechádzka pod štítmi. Vždy boli parádne. Už len na obrázkoch a fotkách vyzerali ako z iného sveta.

A nieto ešte naživo, s tou fantastickou atmosférou a vôňou obrovských stromov navôkol.

Pokúšala sa týmto pozitivizmom vyhnať z hlávky slizkú, deprimujúcu spomienku na dnešnú nekonečnú noc. Na jej prebudenie po tom, ako stratila vedomie, na tú nádej a šťastie, keď sa zasa ráno mohla hýbať a povedať pár slov z vyschnutých úst a na ďalšiu vlnu zúfalstva, keď si predstavila, že tá odporná ježibaba sa vráti a príde si po ňu bez vážnejších problémov. Opäť.

Mišo o nej vedel tiež. Zreferovala mu už svoje starosti dávnejšie.

Občas sa na tom smial, občas nie. No zdalo sa, že už to dakedy berie o piaď vážnejšie. Asi na nej vidí, že sa skutočne bojí.

Pozrela práve naňho a zaliala ju tá najteplejšia vlna súrodeneckej spolupatričnosti. *Možno mi braček časom dajako pomôže. A možno ma aj časom pochopí.*

Igor naštartoval auto, to so sebou mierne trhlo a vtom sa už pohli vpred.

„Dúfam, že máte všetko!“ riekla babka svojím fistulovým hláskom, ktorý sa jej medzi slovkami jemne striasol.

Akoby vypustený tón popreskakoval po rozpálenom vlnitom plechu.

Kristíne sa jej hlas vždy veľmi páčil. Len chabo si uvedomovala, aká je už vlastne stará.

Brala ju ako svoju babičku z rozprávky. Tú, ktorá všetko vie a všetkému rozumie, na ktorú sa dá spoľahnúť a ktorá je zavše dokonca veľmi vtipná.

„Jasné, máme. Dva razy som to skontrolovala," odpovedala jej promptne dcéra.

„To je fajn. Len aby ste si nezabudli dobrú náladu!" zdôraznila posledné slovko.

„Ja som ju určite vzala, ale ako ostatní, to fakt neviem," pozrela pobavene na Igora.

Ten sa tváril ako na kare a vôbec jej nevenoval pozornosť.

„Tak, čo?" štuchla doňho jemne Sára.

„Hej, mám ju," zahundral neochotne.

Potreboval sa hlavne v pohode dostať z Trnavy a neskôr na diaľnicu. Potom si už môžu všetci robiť, čo sa im zachce. Teraz nech mu tu netajtrlíkujú a nechajú ho sústrediť sa na podstatné.

„Tá dobrá nálada z teba úplne presakuje!" zachichotala sa pochybovačne Sára.

„A čo vy, deti?" otočila sa ihneď dozadu k svojim ratolestiam.

„Ja mám vždy dobrú náladu!" zahlásil okamžite Mišo a oči mu žiarili ako prskavky na balkónových oslavách Nového roka.

„Ty máš, to vidím, chlapče, ty máš," mrkla naňho spokojne matka.

„A Kristínka?" pootočila sa viac do boku a normálne počula, ako jej čosi puklo v stavcoch na krku. Asi by nemala takéto pologymnastické pohyby opakovať viackrát, uvedomila si ihneď splašene.

Kristínka sa síce usmiala, no na belavej tváričke a smutných

veľkých očkách bolo stopercentne vidno, že dobrá nálada do nej nenasiakla ani omylom.

„Jasné, že ju mám," zaklamala a pred vnútorným zrakom jej opäť na sekundu prebleskla podobizeň Nočnice s jej rozďavenými, neforemnými ústami a čiernymi očnicami. Sajúcej, hrozitánskej ženy!

„Ale nevyzeráš tak, hm?" mama zvážnela.

„To sa ti len zdá. Som akási unavená!"

„Ale čo? A z čoho? Máš veľké životné trápenie?" Matka sa snažila byť ironická a zubila sa pri tom.

„Občas mám," pokrčila Kristínka plecia. Trochu sa pousmiala, no uvedomila si, že sa jej chce zrazu strašne plakať.

„Však ju nechaj. Je len unavená, to prejde," pohladkala ju starká svojou vráskčitou a veľkou dlaňou po temene a Kristínka sa podivila, akú má zospodu teplú kožu.

Hneď jej však bolo lepšie.

Babka tento pokoj navodzujúci rituál naozaj ovládala na stodesať percent. Aspoň na ňu vždy a za každých okolností platil.

„Je mi dobre, babi. A bude ešte lepšie," stále sa nasilu usmievala.

„Tomu ver, že bude. Ty si predsa milé, krásne dievčatko a zaslúžiš si na tomto svete len všetko súce a dobré," jemne ju hladila a Mišo zatiaľ neveriacky krútil hlavou.

Ženy! Aby ste sa zo seba nezbláznili! pomyslel si ihneď nevrlo.

Do Tatier sa tešil ako nikdy.

Mal ísť dnes síce s chalanmi na ihrisko. Určite by nuda nebola, ale Tatry sú predsa Tatry. Už boli zo dvakrát aj pri mori, no v kopcoch sa mu páčilo viac.

Tatry mohli byť práve také kamenné more pre Slovensko, dumal onehdy. Vždy tam pobehovalo strašne veľa ľudí, aj zahra-

ničných, ktorým nerozumel ani slovko, ale aj tunajších. Našiel si tam nejakých kamošov a fakt sa nikdy a nijako nenudil.

A loziť len tak po skalách, strmo dohora, to ho prisámvačku náramne bavilo. Tatko mu dokonca hovorieval, že má na to prirodzený talent a že má aj bohovskú kondičku.

Veď športoval skoro neustále. Šport bude vypĺňať jeho život od A po Zet. Musí sa stať profi športovcom a už aj presne vedel v čom. Jednoznačne v plávaní, tam už mal za sebou slušné úspechy. Ale páčili sa mu aj iné disciplíny. Časom to určite poriadne rozbehne.

Teraz ho ale trápila Kristína.

Hlavne to, o čom mu posledné mesiace neustále rapotala. Že ju skoro každú druhú noc navštevuje tá obrovská, hnusná a vyziabla žena, že sa pri jej návšteve nemôže ani len hnúť a že si na ňu nakoniec bez ostychu ľahne a ona stratí vedomie a zobudí sa až nadránom.

Celá šťastná, že vôbec dýcha.

Bože, to musí byť fakt, že hnus! A ešte aj to, že Kika nemôže dýchať ani rozprávať.

Ako z nejakého debilného psycho filmu.

Vedel, že o tom referovala aj rodičom, že ju napokon vzali k doktorovi, no nikto jej poriadne neveril. Počul otca, ako v kuchyni hodnotil, že je to psychického pôvodu, že dievča potrebuje pohyb a pokoj, že sa z rozpoloženia dostane a všetko bude istotne dobré...

No keď pozrel na svoju sestru, až také dobré sa mu to nezdalo. Ba dnes vyzerala ešte o čosi horšie, a hoci o ničom nevedel, dal by všetky prsty za to, že ju tá sviňa v noci zasa navštívila. Ak teda naozaj existuje, hm. *Ak existuje...*

Asi jej už predsa len trochu veril. Schyľovalo sa k tomu!

Zo začiatku sa jej historkám iba schuti rehotal, mal „trefné“ poznámky a pomyselne si ťukal na čelo.

No akonáhle videl, ako Kristína chradne, ako stráca svoju vrodenú veselosť a jej plamienky v dúhovkách už takmer zmizli, zamyslel sa nad tým.

Môžem jej, sakra, nejako pomôcť?

Veď som starší brat, no nie? Ale ako?

To fakt netušil, ale azda na to raz príde. Teraz by sa mohol posnažiť, aby na všetko zabudla a v Tatrách si to aspoň trochu užila. To pre ňu spraviť asi môže. Na Nočnicu, ako ju volala, zabudne a bude mať pohyb aj pokoj, tak ako to tvrdil svojho času otec pri rozhovore v kuchyni.

Mišo nebol bojko, ale z tej Nočnice by mal určite bobky. Samo, že ak existovala, sakra! Musela byť strašná a Kika vravievala, že smrdí po zhorených sviečkach a starej cibuli. Nejaké veci medzi nebom a zemou predsa musia existovať, takže môže jestvovať aj hento. Nočnica. Ako to má on vedieť? Babka to však tvrdila neustále.

Je ešte mnoho bytostí a existencií, ktoré nepoznáme a ktoré sa nám občas zjavia, reptala a mamka ju zakaždým rýchlo zahriakla, nech nestraší mladých.

Ale Mišo babke veril. Fakt. Bola stará a tiež bohovsky skúsená. Vedela množstvo vecí, o ktorých mamka nemala ani šajnu.

Kristínka naňho v momente mrkla a usmiala sa drobnými očami. Teraz už celkom normálne, nie silene, ako keď sa jej pred chvíľkou mamka pýtala na dobrú náladu.

Aj on na ňu ihneď sprisahanecky žmurkol. Akoby sa jej tým snažil naznačiť:

V Tatrách bude sranda, neboj sa! Užijeme si to!

Cesta ubiehala pomerne rýchlo, no bola akási únavná, bez duše a bez akejkoľvek živosti v interiéri auta. Akoby všetci po nejakých päťdesiatich kilometroch uháňania upadli do hlbokej letargie a jediné, čo ich rušilo, boli sporadické kliatby Igora, keď

ho niekto naštval na diaľnici alebo občasné výstrelky o humor sa snažiacej babky, no ani ju momentálne nikto nevnímal.

Mišo chvíľkami pospával a Kristínka iba zadumane civela von oknom.

Všetko ubiehalo ako na plátne v obstarožnom kine. V tej zrýchlenej sekvencii, kde sa strieda krajina s krajinou, deň s nocou a niekedy obdobie s obdobím...

Ktovie, kolko tá cesta vlastne trvala? dumala Kika. To už sa asi nikdy a nijakým spôsobom nedozvie.

Kristínka sa však ani nenazdala a zbadala ostro vystúpený končiar Kriváňa, ktorý sa vypínal z liptovskej strany v celej svojej monumentálnosti a kráse.

„Náš slovenský Matterhorn," utrúsil si Igor len tak pre seba, no nikto z osádky naňho nedokázal reagovať. Avšak z poloičného zasnenia ich vytrhol celkom šikovne.

Všetci dolniaci v aute s bázňou pozorovali ostré, slnkom zaliate štíty a štítky, ktoré vo svojej spupnosti tvorili šablónu Tatier. Naokolo však bolo krásne všade.

Sára skákala pohľadom sem a tam, na každej strane bolo na čo pozerať a akoby ju už aj teraz, z vyhriateho vozidla, táto panoráma naplnila absolútnym pokojom.

Milovala hory.

Ich majestátnosť a zároveň tú nebeskú jednoduchosť a harmóniu.

Ich členitosť a ten pocit, že ste sa zrazu odrezali od sveta, zahodili za sebou všetku civilizovanosť a problémy rušného mesta... vypadli ste do pravekej prírody a užívate si prirodzenosť v tom najprimitívnejšom balení.

Presne tak sa tu vždy cítila.

A ten svieži vzduch! Ten na moj dušu zbožňovala.

Plávali po čiernej diaľnici rýchlosťou vesmírneho korábu

a o pár minút už aj Igor vyhadzoval blinker ešte ďaleko pred Popradom, smerom na Štrbské Pleso, takže za okamih sa im naskytol pohľad pre samotných bohov.

Rovno oproti nim, hory vo svojej kráľovskej vznešenosti a jedinečnosti. Toto maličké rodinné auto a proti nemu obrovské steny prastarých skalných titanov.

Mlčali, kochali sa a nezastaviteľne sa k nim približovali.

„Tu je to fakticky paráda!“ zašepotala posvätne Kristínka, pootvorila malé ústa a na pár sekúnd úplne zabudla na Nočnicu, ktorá ju týrala počas krušných nocí... Momentálne žila len pre plynúce sekundy.

„To je. Máme byť na čo hrdí!“ poznamenala babka a popritom si spokojne mľaskla.

„Takže ideme na Popradské pleso?“ overoval si ešte Igor fakty, hoci sa už v týždni, teda dávno pred výletom, pevne presvedčili, že pôjdu práve tam.

Pre deti to bol celkom nenáročný terén, takisto prevýšenie, no a v podstate to podobné platilo aj pre babku. Dalo by sa povedať, že trasa bola vcelku krátka a na konci sa črtalo oku lahodiace Popradské pleso, známa Majláthova chata či Horský hotel Popradské pleso a plno ľudí užívajúcich si vznešené končiare.

„Áno, presne tam. Však sme sa dopredu dohodli, nie?“ udivene naňho mrkla Sára a na malý moment sa jej zamarilo, že Igor nejako ostarel. Odkedy žije sám, bez ženy, milenky či nejakej družky, akoby mu vrások pribúdalo až neúmerne viac a ona si to všimla len teraz... a tu.

Asi to nechce dať najavo (veď ako správny chlap, pravdaže), ale trápi sa.

„Dohodli, hej, ale tu sa dá ísť fakt všade, preto sa znova pýtam,“ odvetil trochu optimistickejším tónom, takže to vyzeralo, že chytá správnu náladu.

„Ja viem, no pre deti je najlepšie Popradské. A ešte k tomu berieme mamu, takže o ničom inom ani nepremýšľaj. Taká zdravá ľahká prechádzočka pre našu famíliu!“ pozrela dozadu na zdržanlivo usmievavú starú ženu a dcéra na ňu šibalsky žmurkla.

„Okej, takže smer Štrbské, tam zaparkujem a frčíme na Popradské. Inak, dá sa tam ísť aj z iného úseku, asi o dva kilometre nižšie,“ skúsil.

Sára iba prísne zagánila.

„Veď už nevymýšľaj! Tam je to dlhé. Vždy si bol takýto, och Bože!“

„Aký?“ vôbec nechápal.

„Všetko chceš ešte vyšperkovať až do neúmerna. To sa fakt nedá!“

„A to je zlé?“

„Ver tomu, že niekedy veľmi zlé!“

Igor pridvihol dlane od prepoteného volantu do obranného gesta.

„Dobre, dobre, len už to nerieš! Ja som sa iba pýtal.“

Sára odula gamby.

„A ja som ti len odpovedala!“

V aute nastalo mĺkvo, no všetci už poznali, že Sára sa so svojím bratom takto občas škriepia a že nikdy nešlo o nič horibilné.

Jednoducho boli zvyknutí hašteriť sa od detstva. Nikdy ich to počas životných peripetií úplne neopustilo a zdalo sa, že ich to ani tak ľahko neopustí.

Igor sa teda vydal poslušne až k Štrbskému Plesu a už aj stúpali serpentínami strmo nahor, pričom hundrajúc obchádzal zavadzajúcich cyklistov, ktorí si tu a tam z posledných síl skracovali ostávajúce výškové metre.

„Nebude tam zima?“ opýtal sa zrazu Mišo, ktorý sa už v aute zasa mierne ošíval.

„Isto chladnejšie ako u nás, ale oblečený si dobre, takže vydržíš!“ ozvala sa jeho matka.

„Ja sa aj vyzlečiem, však už som nejakú zimu zažil,“ snažil sa Mišo robiť zo seba väčšieho geroja, než v skutočnosti bol.

„Veď uvidíme. Ale podľa mňa budeš rád, že som ťa naobliekala.“

„Jasné, mami,“ radšej ukončil rozhovor.

„Dáme si tam niečo fajné?“ skúsila na oplátku hladná babka. Pravdupovediac jej už škŕkalo v bruchu. Ráno ju brali príliš skoro, takže si nestihla dať svoju obľúbenú porciu tenkého chleba s masťou, oškvarkami a cibuľou, ktorý zapíjala riadne studeným mliekom.

Asi tomu aj bola rada, lebo tú cibuľu by bolo v aute naskutku cítiť.

„A čo by si takého chcela, starká?“ opáčila ju so záujmom Kristínka.

„Ja najradšej slaninu!“

Igor sa zasmial.

„To aj ja. Dobrý výber, mama!“

„Ja trdelník!“ zakričala natešene Kristínka.

„Obávam sa, že ten tam mať nebudú. Teda, možno hej, veď je už takmer všade. A čo takto bryndzové halušky, hm?“ Sára si prešla jazykom po vrchnej pere.

„To bude dokonalé!“ Kristínku až zabolelo v bruchu. Halušky úplne zbožňovala. *Mňam. To už hej! Toto môže byť naozaj dokonalé popoludnie!*

Konečne sa doteperili na Štrbské Pleso a Igor auto odstavil až hore, poniže skokanského mostíka, ktorý sa týčil k nebu a po-

vedľa masívnej vyhliadky ako najvyššia stavba v okolí už z diaľky pripomínal Kristínke oceľovú príšeru z vesmíru.

„Tak a sme na mieste. Konečne!“ odfúkol si viditeľne unavený šofér a prstami si ponaprával spotené tričko. Aj keď mal po celý čas pustenú klímu, i tak sa mu kvapôčky potu dokázali dostať až na celú polovičku chrbta.

„Veru, konečne!“ zafrflal takisto Mišo a už aj vyliezal z auta.

Igor zatiaľ zaplatil chlapovi, ktorý okamžite pribehol vyberať parkovné a tiež vystúpil a poriadne sa popreťahoval.

Svieže, stále ranné tatranské ovzdušie mu ihneď schladilo pazuchy a vlhkú kožu na krížoch.

Slnko však intenzívne svietilo, takže tu nejako extra chladno nebolo. *Ako som predpokladal, je tu tak akurát. Nič hrozné,* skonštatoval spokojne v duchu.

Hneď nato sa vyhrabali z vozidla aj ostatní a Sára nakoniec pomohla usadenej babke, aby sa tiež dostala von.

„Za koľko tam asi tak budeme?“ neodpustila si ešte zvedavá Kristínka.

„Neviem, tak zhruba za hodinku?“ pokrčila Sára skusmo ramenami.

„To nie je až tak ďaleko! Myslela som si, že to bude väčšia makačka,“ udivila sa.

„Nie je. Veď som horko-ťažko vybrala tú najnormálnejšiu prechádzku,“ hrdo, sťa tatranské štíty, vypla poprsie jej matka.

„Ale je tu ozaj krásne, Sára! Dobre si to vyčarila,“ pochválila ju babka a zatiaľ hľadela dohora na nebotyčné kopce.

„Pri Popradskom plese je ešte krajšie!“ prihrievala ich ďalšie očakávania.

„To sa fakt teším, len to nepokaz, milá mami!“ prehodil Mišo tichšie, tak aby ho nikto nepočul.

„Tak si poriadne švihnime, nech sme tam v dobrom čase a môžeme pobehať okolie. Máte všetci všetko?“ otáčala sa Sára ešte starostlivo dookola.

Nikto neodpovedal, takže to brala ako všeobecný súhlas.

„Okej. Berte teda batohy, skontrolujte si topánky... Mišo, pozri Kristínke, či ich má dobre zaviazané... a môžeme vyraziť!“

Mišo nenáhlivo prikročil k mladšej sestre a poriadne jej prezrel všetky viazania a takisto remienky na ruksaku a po chvíľke musel uznať, že je vychystaná snáď lepšie než on.

„Je to dobré, mama, dýchaj,“ zahlásil znudene.

„Super!“ prehodila Sára a už sa aj brala k vyznačenému chodníku smerom na Popradské pleso a vychýrenú Majláthovu chatu.

„Teraz ideme po červenej značke, áno?“ otočil sa nato Igor k deťom a tie iba bezhlavo prikyvovali, hoci im to bolo vonkoncom jedno.

Potom sa okamžite pridružil k babke, aby uzatvoril skupinku a pomáhal jej pri našľapovaní na väčšie kamene, aby nespadla a niečo si nezlomila. To by bol asi koniec, pretože u postarších sa zlomeniny zrastajú dlhodobo, dakedy vôbec.

A tak sa napokon vybrali na ich malú veľkú túru a podľa toho, čo Igor večer zisťoval, malo by im to trvať asi tak hodinku svižnejším tempom alebo hodinku aj pol tempom pomalším. Takzvaným *krokom rodinným*. *Uvidíme, ako to nakoniec pôjde. Malo by to byť super, ale možno ešte všetci skysneme kdesi v polke*, pomyslel si.

Len nech tu nestretnú návaly turistov, ktorí si radi pospia a chodia do hôr neskôr. Za nejaký čas to tu bude určite zavalené masou ľudí ako v centre veľkomesta. Tým si bol stopercentne istý. A presne tomu by sa aspoň na ceste k Popradskému plesu rád vyhol. Preto sa aj snažili vyraziť včasnejšie.

Stúpanie vyzeralo byť optimálne. Ani prudké, ani vláčne, jednoducho také akurát. Akoby ktosi túto kamenistú cestičku naprojektoval presne pre ich rozháranú, neskúsenú dolniacku tlupu.

Babka mlčala a kostrbato sa zubila. Jej tvár síce už aj teraz hrala jemnou únavou, no nohy dvíhala vysoko a svižne, takže zatiaľ úplne zľahka až s nadhľadom stíhala.

Igor občasne nechápal, ako môže mať matka v pokročilejšom veku takú slušnú kondíciu. Veď predsa videl aj iné staršie ženy, ktoré ledva prebehli do obchodu alebo vyvenčili malého uštekaného chlpáča a už sa aj brali domov oddýchnuť si aspoň na hodinku doprostred vysedenej pohovky.

Mama však bola vždy tvrdá sama na seba a takisto obzvlášť pracovitá.

Jej telo muselo byť otužilé a šľachovité, zušľachtené robotou a skoro sparťanským spôsobom života. Za to ju obdivoval a vážil si ju. Jednoducho... stará dobrá škola.

Sára nahodila svižnejšie tempo, no stíhali všetci, veď boli z auta ešte akurátne vysedení, potrebovali sa poprehýbať a trochu naštartovať odpočinuté svaly, šľachy a kĺby.

Mišo s Kristínou dokonca stíhali obdivovať nové vrcholce na pravej strane, ktoré sa im z ničoho nič ukázali za ohybom lesa.

Občas natrafili na nejaké náučné tabule, ktoré síce Igor nonšalantne ignoroval, zato tí dvaja malí zvedavci kontrolovali všetko do písmena a dokonca nahlas čítali, takže sa možno aj čo-to naučia.

Chvalabohu, ľudí stretali poskromne.

Zhora išlo len pár chlapov a jedna žena. Tí si možno prispali na chate či v horskom hoteli.

Ich smerom zatiaľ nikto. Praví turisti, ktorí šli na niektorý z vyšších štítov, možno dokonca kdesi horolezecky vyliezť, štar-

tovali od plesa zavčas rána, za úsvitu, takže tí sa už iste driapali za svojím cieľom niekde na úrovni najnižších mrakov.

Igor to poznal, veď sa nejednej túry v najmenších veľhorách Európy kedysi sám zúčastnil.

Teraz ho už pobolievalo ľavé koleno, takže by ho musel riadne obandážovať, aby čosi zvládol... alebo by sa na náročnejšiu trasu iba priateľsky vykašľal.

Raz darmo, starnem. A to som k sebe ešte poriadne vľúdny a optimistický, sakra.

„Pani sprievodkyňa, na druhej strane všetko v pohode?“ zakričal na sestru vpredu.

„Jasné, že hej, veď sme ešte ani riadne nezačali!“ odpovedala mu a ani sa neuráčila obrátiť.

„Tak to je fajn. Ja len, či vôbec vládzeš!“ podpichoval.

„Neboj sa. Ja veľmi dobre. Si zabudol, že chodím behať? A vy ako? Mama stále v pohode?“

„Dávaj si pozor, aby som ťa o minútku sprava nepredbehla!“ zanôtila jej hneď nato matka a zhlboka si vydýchla.

Popravde už cítila únavu, no týmto mladým fafrnkom to určite na nosy nezavesí. Vydrží až do konca, veď to nie je hrozné kopčisko. To by sa hanbila sama pred sebou, ak by ju takáto detská trasa unavila.

Svoj vek už síce mala, ale nohy jej slúžili ako bárskomu mladšiemu.

„To budem!“ zasmiala sa uštipačne Sára a Igorovi sa zamarilo, že okamžite zvýšila tempo, akoby sa možného údelu ozajstne preľakla.

Kristínka odrazu zapišťala prenikavo vysokým tónom, odskočila dozadu a Mišo za ňou, hoci ten nevydal ani hlások.

Karavána okamžite zaradila rýchlobrzdu a všetci upreli vyplašené zraky na detskú dvojičku, zatiaľ čo takisto zbadali čosi dlhé a hnedé, ako si veselo vykračuje po ceste. Náhle to však

zrýchlilo a už aj upaľovalo do smrekového porastu na pravej strane.

„Kuna!“ zahlásil znalecky Igor.

„Si si istý?“ Sára starostlivo pozerala na Kristínku.

„Asi kuna,“ prehovorila práve ona ešte stále vystrašene, no Mišo ju už aj srdečne potľapkal po ramene.

„Isto si tam videla nababušeného medveďa, čo?“ frajeril, hoci aj jemu skoro do trenírok privandroval hnedý kamarát.

„Neviem, čo som videla,“ zaklamala Kristínka a odľahčene sa škerila, hoci si bola vedomá toho, že v kríkoch, odkiaľ to dlhé chlpaté čudo vybehlo, veľmi jasne zazrela chudú, kostnatú tvár s vyplazeným fialkastým jazykom a hlbočiznými očami a vnímala aj mastné porozliezané vlasy sťa chaluhy, na ktoré už nikdy v živote nezabudne. Bola tam! Celkom určite tam stála! Bože, ježiši, spoznala ju! Nočnica jej nedá pokoja ani za bieleho dňa! Kriste! Zjavila sa tam vzadu! V tom tmavom, najhustejšom ihličí!

Sleduje ma aj tu! Áno! preglgla prestrašene.

Chce si pre mňa prísť až sem! Mimo moju vlastnú izbu! Ona ma uháňa neustále!

Mišo na ňu skúmavo civel, akiste analyzujúc, prečo je momentálne tak bohovsky vykoľajená, veď to bolo len nejaké menšie, roztomilé, i keď zubaté zviera. A to o tom medveďovi predsa myslel ako nevydarený žart, takže ho snáď chápala?!

Kristínka však poriadne zbledla, pripomínala mu navoskovanú, zle osvetlenú figurínu v prítmí zavretého obchodu, len tie oči, tie mala tak strašne živé a preplnené obrovským jazerom strachu... až mu jej prišlo ľúto.

Čo je to s tebou?

Čo si zasa, do riti, videla?

Aj by sa jej na to spýtal, ale nie teraz, pred všetkými. Trošku

neskôr, keď budú sami, ak na to, samozrejme, dôjde a on nezabudne.

Nemal by.

Kristínka sa viditeľne vydýchavala. Malá hruď sa jej dvíhala ako spľasnutý balón a hoci sa uškierala, aspoň teda snažila uškierať, dobre videl, že jej je až fyzicky nevoľno, že sa bojí a dokonca sa mu zamarilo... že zbadal, ako sa jej prudko striasli nohy pod kolenami.

„Takže ideme?“ Igor sa snažil popohnať mdlé stádočko. Bol akýsi netrpezlivý. Hlavne kvôli tomu, aby sa to tam nenaplnilo stovkami upotených okoloidúcich.

„Ideme, jasné!“ popustila spodnú gambu Sára. „Len ešte nechaj deti, nech sa spamätajú. Veď prvýkrát v živote videli mohutnú lesnú kunu!“ žmurkla neisto na Miša.

„Náhodou, ja som už videl aj iné!“ ohradil sa roztrpčene. „A ktovie, čo to bolo?“

Neznášal, keď si z neho robila mamka žarty. Prišlo mu to také nedôstojné. Vôbec sa to k nej nehodilo a vždy ho tým iba rozzúrila.

Ani nechápal prečo, veď nedávala až také dobré frky. Ale musel uznať, že občas boli trefné.

Pravdaže, sú mamkovsky trefné! Presne vie, kde má zacieliť a vystreliť!

To ho asi srdilo najviac. Triafali tam, kde by mali. Ako také slovné krvilačné moskyty...

„Áno? A kde prosím ťa?“ nechcela sa dať.

„V bojnickej aj bratislavskej zoo!“ napaprčene zafrflal.

„No prosím, v zoo!“ víťazoslávne zvolala mamka. „To ale nie je ono, chápeš? Tu ju máš živú a neskrotenú. Taká je omnoho príťažlivejšia!“ snažila sa ho nelogickým spôsobom upokojiť, hoci Mišo tomu už nevenoval pozornosť.

Mamka ho proste štvala.

Nadurdene si obzeral krovie naokolo a už sa ju snažil nerie-šiť.

„Niekto sa nám tu pravdepodobne odul!“ pošepla ihneď Sára babke do ucha a vystrúhala pri tom udivenú grimasu.

„Veď ale vieš po kom to má, hm?“ zavŕzgala babka čeľusťami. „Len a len po tebe. Ty si sa odula aj na to, že som ti povedala, že ti trčí spoza gatí blúzka!“ babka sa pobavene zahihňala.

„No, to isto, taká som určite nebola!“ ohradila sa vytočene Sára.

„Ale bola, bola. Ak nie horšia!“ babka ju pohladila po temene. „Veru, určite aj o stupeň horšia,“ dodala nekompromisne.

Po slovnej prestrelke sa celá famílila zasa pohla vpred a spoločne začali nemilosrdne okusovať ďalšie metre cesty, ktorá im ešte ostávala. Už nikto nereptal, nikto prestrašene nevýskal, len sa občas s neskrývaným úžasom zapozerali na monumentálne prírodné divadlo, ktoré sa naskytlo ich zraku.

Akoby im vždy akási neviditeľná prírodná sestrička aplikovala do kútika očí mocné očné kvapky a tým ich na dôvažok povzbudila.

Také skvostné pripadali Igorovi majestátne vrcholce a len krátky pohľad na ne...

Už sa cítil pokojnejšie.

Šliapali a mlčali, snažili sa dýchať a takisto premýšľať. O svojich interných, navrstvených a starostlivo utajených záležitostiach. Akoby všetci vycítili, že sa už-už blížia k cieľu exkurzie.

Popradské pleso a Majláthova chata či Horský hotel Popradské pleso, kde si dajú čosi delikátne pod zub.

Taká klasická turistika. Jednoducho typická slovenská rutina, dumal Igor.

Sára sa vpredu trochu zahĺbila a po rozume jej momentálne

chodila hlavne Kristínka, ktorá sa jej zavše zdala strašne bojazlivá, zádumčivá a smutná, čo jej trhalo srdce.

Avšak, vôbec netušila, čo s tým?

Na jej výmysly o nočných návštevách zlej, vysokánskej, cibuľou zapáchajúcej ženskej v spálni rozhodne neverila ani veriť nemienila. Mala na to veľmi dobré a adekvátne dôvody! O tých ale debatovať nechcela...

Veď doktor tvrdil, že si do nej len premieta bežné mladistvé problémy, ktoré ju každodenne prenasledujú a začínajú postupne ovládať ohybnú myseľ. Vraj s ňou majú debatovať a nejako sa cez túto rieku ťažkostí preniesť, prinajlepšom si pri tom úkone ani nezamočiť topánky. Vraj to určite prekonajú, len to chce čas. A hlavne trpezlivosť.

A ona sa naozaj snažila. Ale šlo to tak ťažko.

Vlastne neskutočne ťažko.

Kristína moc chcela, aby jej tie strašidelné rozprávky verila. No to sa momentálne ozaj nedalo! A ako už sama seba utvrdzovala... mala na to množstvo interných, avšak presvedčivých dôvodov.

Štvali ju aj jej červené, podráždené bradavky. Akiste si ich v noci počas spánku nevedomky či vedomky drie a škriabe. Hoci tvrdila čosi iné. Nemohla jej to predsa zožrať, ale ani zazlievať!

To ešte musia nejako vyriešiť, pretože žiadne „utlmovacie" tabletky jej zatiaľ dávkovať nechcela, no ak si bude v budúcnosti blížiť na vlastnom tele... aj keď nechcene, nebude mať inú voľbu.

Veru nie... Nebudem. Zosmutnela.

Kristínka jej prekyprila všetky vrásky, ale zatiaľ hĺbala s nádejou, že sa to dá ako-tak zvládnuť. Ak jej, pravdaže, pomôže aj jedinečný pán manžel! Ten, ktorý už pracoval viac ako Trnavský

kraj dokopy! Určite udržiaval hore výkonnostnú krivku celého západného Slovenska!

No, v poslednej dobe sa začal aspoň trochu snažiť. Asi pochopil, že musí. Inak si ho ten problém neskôr nájde a v oveľa väčšej metastáze ako momentálne.

Odrazu sa jej otvoril výhľad a úzka roklina pred nimi sa začala pozvoľne rozširovať, stromy rednúť a ona zbadala masívnu plochu, ktorú v pozadí ako nemí strážcovia obkolesovali strmé a studené sivé skaly.

Hneď nato jej do uší vrazil džavot veľkého množstva ľudí, hlavne rozjarených detí.

„Tak, vážení!" zakričala slávnostne ihneď. „Zdá sa, že naša kolóna v kompletnom zložení dorazila do vytúženého cieľa!"

A veru tak bolo.

Skutočne sa ocitli na širokom priestranstve, v pozadí sa dokonca zaleskol kúsok hladiny Popradského plesa a na akejsi haditej cestičke zbadala zopár miniatúrnych turistov, ktorí sa snažili zdolať jeden zo strmších vrcholov naproti.

Teraz však vôbec nevedela identifikovať, ktorý to mohol byť. No ešte o kúsok vyššie si všimla ďalšie pohybujúce sa pestrofarebné bodky.

Takže niekto je už takmer hore, na štíte... S úžasom hľadela, aké sú hory oproti tým ľuďom obrovské. Pôsobili ako mravce snažiace sa zdolať zdurený krtinec na záhradke.

Smerom k nim sa vyrútili akési deťúrence, komplet odeté v drahom značkovom turistickom odeve, pekne vyčesané a vyvoňané avivážou, ktorú zacítila až tam a ktorá jej do tohto prostredia absolútne nepasovala.

Okamžite sa za nimi vynorila ich nalíčená, vysoká maminka. Stála na lodičkách s opätkami a cez ramená mala prehodené drahé sako.

To sa snáď Sáre iba snívalo!

Skutočne šla takto vyfintená na Popradské pleso?

Alebo ju sem doviezol súkromný vrtuľník? Možno sem však došla obutá normálne, no tu, medzi ľuďmi, si už musela pre svoju megalomanskú pýchu prezuť nejakú drahú plesovú obuv?

Ech, ty bláznivá vicišpani!

Bože, kedy ľudia dostanú tak prepotrebnú štipku rozumu?

To je však asi jedna z najväčších záhad histórie ľudstva.

„Dobrý deň," pozdravila ich panička neochotne a našpúlila pritom kačacie, botoxové pery.

Typické skromné tatranské dievčatko – pomyslela si udivene Sára a takým istým neochotným spôsobom ženskú odzdravila.

To už sa vynorili pri Majláthovej chate a pozerali na drevenú terasu, ktorá aj teraz praskala vo švíkoch, preplnená hladnými a smädnými návštevníkmi malých veľkých hôr.

Naokolo cupitali deti, komunikujúce dvojice či celé hlúčiky návštevníkov. Kdekto iba tak drepel na skale a vstrebával teplé lúče slnka, zatiaľ čo mnoho človečenstva si fotilo všetko naokolo, akoby mali za každú vydarenú fotografiu zinkasovať značný finančný balík. A v pozadí sa ešte rysovali obrysy omnoho väčšieho horského hotela.

„Je tu úchvatne!" rozohnil sa ihneď Mišo a takisto vyťahoval mobil, aby si trblietavé pleso zvečnil na pamäťovku.

„To vážne takto rýchlo?" nechápala Sára.

„Úplne vážne!" Bol rád, že je prekvapená a naštvaná, a tak neprestával fotiť a mačkal ešte intenzívnejšie a zaujatejšie.

„Tak čo tu na to vravíš, mama?" spýtala sa Sára radšej najstaršieho člena dnešnej výpravy.

Matka sa ako na povel rozhľadela dookola a potom nasiakla chladnejší, no o dosť sviežejší a zdravší vzduch než kdesi v okolí permanentne sa rozrastajúcej Trnavy.

„Je to tu ešte panenské a čerstvé! A ten vzduch je božský!“ zanôtila s pôžitkom.

Igor sa uškeril, pretože si pomyslel, že prvá veta znela, akoby ju pomedzi pery vypustil nejaký latentný sériový vrah pred domom, kde sliedi za svojimi mladistvými obeťami.

„To teda je,“ prízvukovala spokojnejšia Sára.

„Pôjdeme sa prejsť?“ Kristínka odrazu trochu ožila. Ten hluk naokolo či jeho pravý kontrast – mĺkvo sa týčiace veľhory, stromy a ševeliace rastliny – ju prepli do módu, v ktorom sa Nočnica presadzovala len ťažko.

Aspoň tomu verila. A nateraz aj pevne dúfala.

„Jasné, že pôjdeme, ale neskôr. Veď si sa, preboha, našliapala dosť, hm?“ nechápala Sára jej momentálnu akčnosť.

„Ja viem. Len si chcem byť istá, mama.“

„Tak si buď istá, že pôjdeme! Ale teraz si na moment pohovieme a trochu oddýchneme, inak sa nedá!“ Sára ju pohladila po hlávke a zamarilo sa jej, že ju má strašne studenú. No určite to bol len falošný pocit. Nič iné... len taký prestrelený a uletený materinský inštinkt.

„Sadneme si kdesi na kameň?“ obzeral sa Mišo hľadajúc inšpiráciu navôkol.

Zdalo sa, že sú už všetky plné, no napokon si všimol bližšie k plesu jedno ploské a širokánske biele skalisko.

A ešte naň aj svietilo slnko, takže by tam nemala byť zasedená zima. Mišo sa v duchu uznanlivo potľapkal po ramene.

Dobre si sa vynašiel v tomto bláznivom lunaparku...

„Skús, či nie je studený! Inak vyzerá fajn. Akurát pre nás!“ povzbudila ho ihneď Sára a zatiaľ kradmo pozorovala, či sa kdesi nablízku nenachádza votrelec, ktorý by im čerstvo objavenú tatranskú pohovku obsadil.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Nočnica**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.